

Det lider mot höst.

I ljungens glans och dunas grått på gläntan
då som en låg högtidlig solnedgång
Skogen står upp sin palm och i
våntan
prövar sin bar till höstens otidning
Hör du den röst, som bakom åsen
rullar.
Doft som ett hot om krig och synda
bort?
Ser du den väg, som över slänter
kullar
sänker sig grå i dalens djupa sot?
Går du med mig den branta stigen
när
säg då farväl åt sol och sommarängar
Lär du som jag, då himlens by är
vred.
Värms du som jag, då svala skogar
glänsa?
Hör du som jag, hur värans alla lutor
smalta till ett i stormens orgelfång?
Hör du i regnets dån på våra rutor
majdagens fall och värfvackars
språng?

Aldrig en svan far ut på granna fjärd
rar,
söker i rydens klara vrår sin brud,
aldrig en rå i aftonvinden vädrar
Flydt och förbytt! Där tårar står
i blom.
Tårnen med vana, till sena kärleks
helgen.
ropar bland den långtansjuka lomma,
svakar sin törst den ålsöktaste al
gen.

Går du min väg, lagd af din glada
krans,
hindad på lek i vanligare dalar,
aldrig i den nu uppstår mer till dans,
ifrig och röd, i tungeljus salar.
Sörj ej din kranz! Jag flåtar dig en
annan.

flyende blåst ur Floras lustgårdor
Den, som har hostens krona öfver
pannan
drömmar och ler, men skratrar ej som
förr.

E. A. Karlfeldt.

SVART ATT VARA FET I HETTAN

(Gammlatt ordspår.)

Jag såg nyligen en kort notis i den
amerikanska pressen, som alltid visar
sig förekommande med besökande och
den omvändningen som de få
och den vanligaste och mest
uppskattade formen af amerikansk
höflighet — att strikhumoristen Eng
strom funnit alla damer i New York
feta. Så vidt man kunde döma af det
korta meddelandet var detta fullt af
varligt yttrande och kunde knappast ty
das som uttryck för en humoristisk
uppfattning. Men man vet förstås inte
hvar man har humoristerna i alla
händelser spanade man förfärfas af
något roligt eller kvickt i detta
sammmanhang.

Om damerna i New York verkligen
äro feta — och vi få väl taga den
nämnda auktoritetens ord för det —
så har det naturligtvis sin förklar
ningsgrund. Allting här i världen är
som man vet, relativt. Och damerna
i New York äro kanske relativt feta.
Herr E. är naturligtvis från vid den
i Europa där de just nu inte ha det
så fäst utom i de fall då de äro ge
laschbarressor. Och äfven i deras
fall förekommer indragningsstat med
hansyn till födan, genom smör, ägg,
mjölk, och kortkort och andra re
striktioner på grund af kriget. Genom
samma krig har emellertid här i lan
det uppstått en hittills icke anad vä
maka, först och främst genom ammu
nitionstillverkningen och sedan äfven
till följd af andra, därmed samman
hängande omständigheter.

Och när det här i landet inträffar
någon välmåga, så syns det allra
först på fruntimmer, som här brukar
så att säga, skumma gräddan af den
mjölk som flyter tillsammans med
huvonen.

Så det är inte alls underligt om Herr
Engstrom funnit feta damer i New
York.

Det är emellertid synd om dessa
damer — i synnerhet som man af det
ofvannämnda meddelandet finner att
de varit sysselsatta med att dansa tan
go — därför att makterna i värdet ej
tempererat detta efter damernas öko
nomiska och fysiska förhållanden.

För en som till Cornellsen alltid
haft det något — och dessutom inte
är ovan vid "roast" — betyder en
värmeväg mer eller mindre ingenting
allt. En så beskaffad person bör bra
vid plus hundrader och mera
Fahrenheit och kan då säga som vä
naden af bisp Niklas i "Konungarne"
om tillståndet i de lägre regionerna:
"Det har ingen Nöd med den svåre
Hede."

Men en mera solid människa, i syn
nerhet en gulaschbarressa, måste
känna det något besvärligt när kvick
allt kryper öfver hundra. Det är
därvidlag inte blott det personliga väl
befinnandet som lider utaf äfven ut
seendet — och det torde vara det
allra värsta.

Damerna här i landet ha en ovana
— som jag inte märkt, men som blif
vit påvisad af sakkunniga resande —
nämigen att mjöla sig alltför mycket.
Under vanliga förhållanden verkar
detta spökligt — fastän vi ej äro
mörkrädda eftersom vi ha gott sam
vete — men i den temperatur som en
tid varit rådande öfver större delen
af landet blir det något af allsammans.
Baragrar se ut som "chickenpox"
eller "muttonpox", hvilket det så må
vara. I alla händelser påminna de
mer eller mindre om kroppskakor —

mycket deg och mjöl stans och lite
kött inom.
Hur det ser ut — eller de, d. v. s.
damerna, se ut — i New York har jag
inte senare kännedom om, enär jag
ej varit där sedan förra århundradet
— men jag tror fullt och fast på hr
Engstroms ömdöme. Jag har alltid va
rit mera bjud för att uppfatta humo
risten än andra på fullt allvar. Jag
har nämligen funnit att de för det
mesta mena hvad de säga, hvilket
långt ifrån alltid är fallet med allvar
liga människor.

När han kommer längre västerut
skall han emellertid finna, ehuru kri
gets välsignelse nått äfven hit, om
man får tro embargo-federationen att
det mest framträdande hos damerna
har ändå — nyckelbenet. Jag har
nu en längre tid gått och sett detta
— det kan inte undvikas — till jag
kommit till den övertygelsen att kvin
nan inte egentligen är ett reffen,
som skriften säger, utan snarare ett
nyckelben. Långt ifrån att vilja in
läta mig på någon bibelkritik tror jag
att detta möjligen kan bero på ett
översättningarstfel. Kvinnan sådan hon
ter sig nu till dags är nämligen bara
nyckelben (men tonvikt på bara).

Stränga moralister ha funnit detta
oanständigt. Något sådant har jag
dock ej kunnat märka. Det kan må
hända vara otäckt, det förnekas visst
inte, men knappast oanständigt och
aldrig oösiigt.

Hvarför kunna inte våra fruntim
mer få visa sina nyckelben för oss,
när drottningen af Saba visade Salo
mo — men nu komma vi på gamla
testamentet igen och det är knappast
tidsenligt.

Medicinska auktoriteter ha förklar
rat att damernas sätt att dekolera
sig är synnerligen hälsosamt, ty att
de ej så lätt få lunginflammation. Det
är besynnerligt med fruntimmer i alla
fall. De skyddas mot lunginflammation
och andra svårare förkyningar
därigenom att de så med bar häls
och burt bröst. Om en karl klädde —
eller rättare afskädd — sig på samma
sätt, skulle han ofelbart skaffa sig
döden på halsen. Och i bröstet.

Några ha afseerligen försökt att
med s. k. sportkjortor efterlikna da
merna. Men de ha visst dock hastigt
allesammen, ty det är numera sällan
man får se en karl med sportkjorta.

Mannen är i allmänhet mycket me
re känslig än kvinnan. Attnistone
förklarar han sig lättare. Det visar sig
i antydta fall och det står sällan fel,
att äfven en stor, stark karl får en
svår förkyning bara han uppträder
utan krage. Jag vet till och med så
dana som fått lunginflammation och
varit nära att dö i sina svårer endast
därfor att de bytt om kravatt.

Annat är det med kvinnan. Hon
kan vara barhalsad så långt med hon
vill eller som hennes önsket om det
passande och opassande tilltalar hen
ne — hvilket återigen helt och hållet
ankommer på modet — vare sig det
är varmt eller kallt och ändå inte för
kyla sig. Och hon kan ha peiskrage
milit i sommaren, när det skall vara
flint, utan att få något obehag däraf.

Men ändå kan hon förstå i de ty
tersta af dessa dagar blifvit närgån
da erkänd som människans jämlike, fast
än långt ifrån fullständigt eller på
alla platser.

Männens jämlike? Nej, det är hon
visst inte. Inte ännu åtminstone. Hon
är honom betydligt öfverlägsen i en
mängd afseenden. Att hon är det i ty
siskt har redan blifvit påvisadt och
som jag hoppas äfven bevisadt. Intel
lektuellt är det också. Det är för
öfrigt en så känd och erkänd sak att
det blifvit ett ordspår, hvilket säger
att hennes lätt öfverkräkningsför
stånd, och hvad är väl intelligens an
nat än list? Attnistone uppfattas det
ej af den allmänna... hm... intel
ligensen.

Äfven i moraliskt hänseende står
kvinnan, som bekant, öfver mannen
— på samma gång som det är hon
som i vanligaste fall ser till att han
någorunda efterlever moralens bud.
Och när det kommer till det moraliska
modet, hvilken karl vågar väl racka
en spåravskondurker från encentare?

En åttändig kvinna blinkar för
öfrigt aldrig.

Om allt godt som kan sägas om
fruntimmer, skulle anföras, så kom
me vi aldrig till slutet — och det lång
va vi nog å omse sidor. Till följd af
denna rikedom på goda och vackra
ord kan det också hända skäl till för
kvinnan på hvaranda bänkt utan att
ännet ändå blir uttömt.

Men det värsta som kan sägas om
hennes är att hon är fet. Det tycker
hon alls inte om. Hon uppfattar det
som en ren förolämpning, i all syn
nerhet om hon är... Inte precis ett
benrangel.

Därför kan man tänka sig, hur da
merna i New York ta strikhumoristens
ömdöme. I hvarje fall kan man vara
tämigen viss om att de inte uppfatta
det humoristiskt. Det har ju för öfrigt
blifvit en trosartikel att fruntimmer
sakna sinne för humor.

Därför är det dock inte alls säkert
att en sötis går dem förbi.
Det kan således vara behöfligt att
sluta öfver. Herr Engstrom sa visser
ligen — om han annars blifvit rätt
återdrifven — att damerna i New York
äro feta, men han antog ingalunda
att de ej voro vackra, och man bör
lite genast dra den slutsatsen att det
ena medförlä det andra. Skönhets
begreppet äro så växlande här i vär
lden. Orientalerna se kvinnlig skönhet
endast i kvantiteten. För dem är det
inte blott "ett fager skinn" — de
fordra också ett pråkligt hull. Och
den moderna masochisten hos våra
fruntimmer är troligtvis endast ett
vegrande stadium. Måhända komma
vi med tiden att betrakta den kvin
nliga skönheten på samma sätt som
orientalerna — måste betrakta den
så, när det blir kom till-faut att vara
vid god vill.

Och i en sådan händelse ha dam
erna i New York ju ett bestämt öfver
tag, ifall det nu i alla afseenden för
håller sig som relativt. Ty påko
stande som det är att reducera sin
kroppsvikt, är det dock ännu värre att
efter behag öka den. Och om detta
ovillkorligen skall åstadkommas i en
hast, så... ge, hör nu!... stopp
där!

Cornelius Cornocob.

DE KRIGFÖRBÄNDE NATI
ONALSÄNGER.

Den gemensamma sången har visat
sig kunna öfverföra sin samlande och
elektriserande makt äfven i ett mo
dernt falslags kulregn och faser.
Hvem minnes ej den vackra episoden,
när några tyska regementen af nya
frivilligt, hvilka dagarna förut an
ländt fram hemlandet, ryckte till
stormen mot de engelska skyttegarvar
na i Flandern under afslutningsdet af
"Deutschland, Deutschland über al
les"? Och hur många dödsföraktande
stormanfäll ha ej gjorts under de el
dande tonerna af marschljoden?

Hvem har diktat och komponerat
dessa sånger, i hvilka en hel nations
fosterlandsängslor, kärlek och dröm
mar koncentreras?

Marschljoden är alltför väl känd för
att här behöva närmare beröras.
Den skapades under franska revolu
tion af Rouget de Lisle och slog ke
nast eld i sinnessna. Musiken lär ha
håmstrats från en katolsk ritualsång.

"God save the king", den engelska
nationalisången — ty som en sådan
får väl ändå ej de engelska soldater
nas marschång "It's a long way to
Tipperary" betraktas — "Ilkrefes
hans Henry Carey, död 1742. Tre år
före hans död gaf Ward i sin "Lives
of the Professors of Gresham College"
sån af Dr. John Bull, bekant musiker
och hörförantist hos James I, och det
till påståendet bestrides aldrig af Carey.
Man torde därför med skäl kunna an
taga, att ägarerna af världens mest känd
kända melodi. Hymnen framfördes
för öfrigt offentligt redan den 16 juli
1697 vid en fest, som Klädeshandlare
gillet var till ära för James I, och hans
älskade, tidigt aflidne son Henry — så
ledes långt före Careys både födelse
och död.

1790 skref pastor Heinrich Harries
"Hed Dir im Siegeskranz" till denna
melodi, och Sachs använde också till
"Gott segne Sachsenland", författad
af Siegfried Mühlmann. "Hysland
brukades samma toner till 1839, när
den ryska nationshymnen "Bozhe
tsaria chranyi" skapades af Jokovskij
skiljorden) och Alexis L'rov (musik
ken).

Englands sång, som för öfrigt ur
sprungit till "Rule, Britannia, rule
the waves" och "The rules" skrefs af
1740 af en James Thomson för hans
komedi "Alfred". Alfred förvandla
des år 1744 till opera och sattes då
musiken af Dr. Arne.

Den belgiska nationshymnen "La
Brabanconne" skrefs år 1830, när
landarna i nordvästra Europa, i Afrika
och Amerika, dessa trakter ha nu ut
stätt i Belgien såsom inlagd fyrstings
sång i "Den Stumma". Orden ha till
upphottnan en av Louis Alexandre
Hippolyte Dechez och musiken den
van Campenhou.

"Die Wacht am Rhein" skrefs år
1870 med text af Max Schneckenber
ger och musik af Karl Wilhelm.

Österrikes nationshymn "Gott er
halte Franz den Kaiser" har till sk
pare ingen högre, eller mindre än Jo
seph Haydn. Orden äro författade af
skaparen Hanschka.

Den serbiska nationalisången "Usta
(Usta, Serbine)" dateras sig från 1848
och lar stå inne med stor poetisk
skönhet.

SKEPPSPARTENS FAROR
EFTER KRIGET.

Efter rysk-japanska kriget var min
föran stor under långa tider, och det
är klart att om efter pågående krig
i denna större grad får räknas med ef
ter för den fridliga skeppsparten. De
krigförande torde med all sannolik
het efter kriget bli ense om att rensa
Nord- och Österjön från minör. Det
ta behöfver icke stå länge på det
gäller förnärkade minör, men när det
blir fråga om drifmör torde det sä
kert dröja länge innan farvatten bli
fria från faror.

Minörna äro för öfrigt icke de en
da faror, som öfverfört och kanske
ännu mer fisket måste räknas med ef
ter kriget. Hvarje dag rapporteras
om flytande vrak på åttskilliga stäl
len i Nordjön. Men af dessa vrak
kan tillintetgöras. Vårre blir det
med det stora antalet Angare och se
glare af alla dimensioner, som under
kriget sänkts eller minsprängts. Vrak
en af dessa kunna ligga mycket far
ligt till, då Nordjön är så grund —
och särskildt trafikfärderna på många
obehagligheter. Ju längre kriget räk
er, desto värre blir det och infri
klar ledarna. Den äldsta och my
cket onyttiga förklararen gick ut på
att det är södra, att det norra half
viken har sin isid, beröende på väx
lingen i jordarels lutning. Det har
emellertid visat sig att istiden haf
t inflytande äfven på ekvatorialtrakter
na och därmed förfaller denna teori.
Inte heller teorin om polens vandr
ing kan lösa istidsproblemet. Visser
ligen varierar solstrålningens inten
sitet, men inte heller detta är tillräck
ligt för att förklara istiden. Förmö
ligen spelar atmosfärens genomsnitt
liga temperatur en större roll. Det är sannolikt
att atmosfären förr var rikare på kol
syra, och denna gas har en betydlig
förmåga att absorbera värme. Kol
syran ökas vid den starka för
bränningen af ved och stenkol som
sker nu för tiden och det är sannolikt
att detta förorsakar en stigning i
temperaturen.

mot både fasta och flytande vrak kan
man vara förvisad om. För att finna
vraken kan man möjligen använda
luftskepp, från hvilka man, efter hvad
det påstås, med lättet, upptäcker
sänkta fartyg på ganska stort djup.
Mot den lusa hafssanden i Nordjön
taga sig fartygen förmodligen ut som
mörka punkter. De kolossala värden,
som nu gummis i hafven, komma na
turligtvis att locka mängden till att ut
finna medel för att öfvervinna bär
ningsvärigheterna. Detta är emellertid
fredsarbete, tillvärdare får man
hålla ögonen uppe för både minör och
vrak.

KLIMATVÄXLINGAR.

Ett föredrag af professor Svante
Arrhenius.

Vid det i dagarna hållna natur
forskarmötet i Kristiania har den be
römda Nobelpristagaren professor
Svante Arrhenius hållit ett föredrag
om växlingarna i klimatet på vår pla
net.

Den historiska tiden räknas, erin
rade talaren inledningsvis, till om
kring 7000 år. Denna tidrymd ansågs
förr vara nära nog lika lång som den
tid under hvilken människan uppträd
de på jorden. Nyare forskning har em
ellertid visat att människan existerat
omkring 250,000 år, och således är den
historiska tiden en mycket liten bråk
del af tiden för människans tillvaro.

Denna tid åter är endast omkring en
femtusendel af den tid som organi
ska värelser funnits på vår jord, un
der hvilken det klimatet icke har för
ändrats i någon högre grad i stort
sedt, utan blott förtett smärre väx
lingar fram och tillbaka. Särskildt
har den så kallade istiden dragit till
sig uppmärksamhet, därför att den
ligger så nära vår tid, och därför att
den efterlämnat spår som äro synner
ligen kraftiga, så att vi kunna utrona
istidens klimatiska och geologiska för
hållanden med en ganska hög grad af
noggrannhet. Det har varit många olik
ta uppfattningar om istidens längd,
men de noggrannaste bestämmingarna
ha uttröts af professor De Geer, en
ligt hvilken det förflutit ungeför 12,000
år sedan isen började smälta bort från
skandinaviska halvan. Men denna tid
är en bråkdel af den tid människor
existerat. Istiden anses omfattat om
kring 1 miljon år, dock är det ganska
sannolikt att människan två gånger
nådde vika undan för den framträng
ande isen. Den ena gången för om
kring 140,000 år sedan och den andra
gången för 48,000 år sedan. Det kan
därför vara skäl att söka bilda sig en
föreställning om huruvida denna olyc
ka en gång skäl trafika de nordiska
folken. Emellertid finner man, om
man undersöker den historiska tiden,
hade någon synnerlig ledning för be
domandet af denna fråga. Medan is
tiden pågick, var det gynnssammare
klimat än nu i stora delar af världen,
såsom i ökenstrakterna i Afrika och
Amerika. Dessa trakter ha nu ut
stätt i Belgien såsom inlagd fyrstings
sång i "Den Stumma". Orden ha till
upphottnan en av Louis Alexandre
Hippolyte Dechez och musiken den
van Campenhou.

Men ändå kan hon förstå i de ty
tersta af dessa dagar blifvit närgån
da erkänd som människans jämlike, fast
än långt ifrån fullständigt eller på
alla platser.

Männens jämlike? Nej, det är hon
visst inte. Inte ännu åtminstone. Hon
är honom betydligt öfverlägsen i en
mängd afseenden. Att hon är det i ty
siskt har redan blifvit påvisadt och
som jag hoppas äfven bevisadt. Intel
lektuellt är det också. Det är för
öfrigt en så känd och erkänd sak att
det blifvit ett ordspår, hvilket säger
att hennes lätt öfverkräkningsför
stånd, och hvad är väl intelligens an
nat än list? Attnistone uppfattas det
ej af den allmänna... hm... intel
ligensen.

Äfven i moraliskt hänseende står
kvinnan, som bekant, öfver mannen
— på samma gång som det är hon
som i vanligaste fall ser till att han
någorunda efterlever moralens bud.
Och när det kommer till det moraliska
modet, hvilken karl vågar väl racka
en spåravskondurker från encentare?

En åttändig kvinna blinkar för
öfrigt aldrig.

Om allt godt som kan sägas om
fruntimmer, skulle anföras, så kom
me vi aldrig till slutet — och det lång
va vi nog å omse sidor. Till följd af
denna rikedom på goda och vackra
ord kan det också hända skäl till för
kvinnan på hvaranda bänkt utan att
ännet ändå blir uttömt.

Men det värsta som kan sägas om
hennes är att hon är fet. Det tycker
hon alls inte om. Hon uppfattar det
som en ren förolämpning, i all syn
nerhet om hon är... Inte precis ett
benrangel.

Därför kan man tänka sig, hur da
merna i New York ta strikhumoristens
ömdöme. I hvarje fall kan man vara
tämigen viss om att de inte uppfatta
det humoristiskt. Det har ju för öfrigt
blifvit en trosartikel att fruntimmer
sakna sinne för humor.

Därför är det dock inte alls säkert
att en sötis går dem förbi.
Det kan således vara behöfligt att
sluta öfver. Herr Engstrom sa visser
ligen — om han annars blifvit rätt
återdrifven — att damerna i New York
äro feta, men han antog ingalunda
att de ej voro vackra, och man bör
lite genast dra den slutsatsen att det
ena medförlä det andra. Skönhets
begreppet äro så växlande här i vär
lden. Orientalerna se kvinnlig skönhet
endast i kvantiteten. För dem är det
inte blott "ett fager skinn" — de
fordra också ett pråkligt hull. Och
den moderna masochisten hos våra
fruntimmer är troligtvis endast ett
vegrande stadium. Måhända komma
vi med tiden att betrakta den kvin
nliga skönheten på samma sätt som
orientalerna — måste betrakta den
så, när det blir kom till-faut att vara
vid god vill.

Och i en sådan händelse ha dam
erna i New York ju ett bestämt öfver
tag, ifall det nu i alla afseenden för
håller sig som relativt. Ty påko
stande som det är att reducera sin
kroppsvikt, är det dock ännu värre att
efter behag öka den. Och om detta
ovillkorligen skall åstadkommas i en
hast, så... ge, hör nu!... stopp
där!

Cornelius Cornocob.

Ät det på bröd.

Gör kakor, pajer och smörbröd sötare med den.

Smaklig - - hälsosam och kostar litet.

Hos alla specerister.

I 2, 5, 10 och 20 pund burkar

EN KNAKAMRAT.

Af Dan.

Jag var på operan härom dagen.
Bredvid mig till höger på en af par
kettens första bänkar satt en sardes
söjnerad medelländers gentleman i
frack med vasorens vackra stjärna
— största formatet — öfver hjärtat
och med en hjässa som var så blank
att man kunde spegla sig i den, ehuru
man blif något vanställd eftersom den
var konvex. Han gjorde redan från
början ett i hög grad osympatiskt in
tryck på mig, framför allt därför att
han var så osmakligt fet. Ja, jag är
ju själft tämligen fetlagd, men det stöt
te mig betydligt mindre. Där satt han
och bredde ut sin fläskiga skinka och
prasslade ihop den med min och hin
drade denna att utveckla sin frihet.
Det förargade mig verkligen att han
skulle svälla öfver på mitt område.
Jag svällde visserligen öfver på min
vänstra grannes, men han var spinkig
och kantig och det kunde inte vara an
nat än behagligt för honom att sitta
lite mjukare.

Nå, öfvertrynet intonerades. Min
feta högra granne ville tydligen visa att
han kände till operan, ty han hvilade
med. Det var ohögligt enervande.
Det fanns två andra piccoloflör
ter i orkestern. Och min feta grannes
instrument var oerhördt ostämt. Jag
lytte just tannmen och pekning för
att knipa om hans utputade mun,
då öfvertrynet plötsligt slutade. Jag
hade knappast väntat mig detta och
inte min feta granne heller, ty han
fortsatte med ett ohögligt låle midt
emellan feststruken i och fissa, så att
kapellmasterns vände på huvudet
och rodnade, han tog det för ett ut
tryck af publikens ogillande.

Men så gick ridan upp för första
gången. Då slutade min feta granne
med huvisslingarna, men han gnolade
stället. Nåja, att han delvis i kornet
gjorde då mindre, fast det lit fullt för
mig, hvarens öra han använde som mot
täningssträtt, men han sekunderade
solisterna också med ett slags falsk
och vedervärdigt falskt. Den verkligt
beaktade sopransångerskan tappade
rätt så midt var kontakten med orke
stern, och började gala aldeles af sko
gen, hon också. Och så kom hon in
sig helt och hållet och stod där blek
och förförd och längtade efter en
fallucka, och min granne gnolade en
sam arian till slut.

En sträng kritiker, som inte hade en
aning om sammmanhanget, nedgjorde
dagen därpå i en anseend morgentid
ning den stackars sångerskan så
komplet att de bara blif en vät fläck
kvar efter henne och efter honom och
så för resten, ty den stackars sång
erskan var senare på dagen uppe på
redaktionen tillsammans med sin man
och talade med kritikern i enrum.

Jag var emellertid förmögen sjuk
där jag satt pressad intill min feta
granne. Han högg just nu i och hjälpe
te tenoren. Men så öppnades dorren
till kungliga loen och h. mit kommen
inträdde. Min feta granne afsteg
sig midt i ett afskyvärt gult och stir
rade med stora, lunderiga, tillbedn
de ögon på kungen. Han rikligt för
tärde kungen bit för bit med de ögo
nen. Men han höll då gudskeligt änd
ligen munnen.

Nå, första akten var slut och kungen
applåderade. Min feta granne
applåderade också, men han applåder
ade till kungen, och när applåderarna
tystnat och salongen åter badade i
ljus reste sig min feta granne och bök
kade sig djupt mot kungliga loen.
Jag lyckades i sista ögonblicket gripa
ett krampaktigt tag i stolens armstöd,
eljest hade jag varit tvungen att följa
med.

Min feta granne stod där solo bland
parkettpubliken och bökade och bökade
allt djupare. Men kungen såg ho
kade inte. Till sist sjönk han ned igen
med ett förlåtet och ytterst nedslaget
uttryck i sitt undermåliga ansikte.
Men så fort kungen vände huvudet
något så när att vårt hall, fög han
upp och vek sig dubbel igen. Detta
uppreppades ideligen. Kungen såg ho
nom aldrig. Han var förkrossad. Och
jag nära nog också, han plamsade ju
alltid ned på fötterna mig.

Sittligen förförade jag tillandot.
Just som min feta granne skulle drum
ma tillbaka efter ännu en mislyckad
bögning för majestetet passade jag på
och smållade upp stolens. Han satte
sig pladask i golvet. Då såg kung
en honom...

För mycket begård. Mamma: —
Du såg ju på Stig, här ingenjör
kyste Elsa; hvarför har du icke talat
om det för mig?
Stig: — Ack, vet mamma, om jag
skulle tala om det för hvar gång —

Min feta granne stod där solo bland
parkettpubliken och bökade och bökade
allt djupare. Men kungen såg ho
kade inte. Till sist sjönk han ned igen
med ett förlåtet och ytterst nedslaget
uttryck i sitt undermåliga ansikte.
Men så fort kungen vände huvudet
något så när att vårt hall, fög han
upp och vek sig dubbel igen. Detta
uppreppades ideligen. Kungen såg ho
nom aldrig. Han var förkrossad. Och
jag nära nog också, han plamsade ju
alltid ned på fötterna mig.

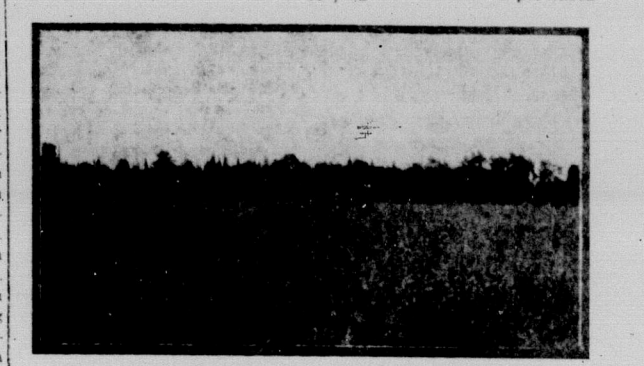
Sittligen förförade jag tillandot.
Just som min feta granne skulle drum
ma tillbaka efter ännu en mislyckad
bögning för majestetet passade jag på
och smållade upp stolens. Han satte
sig pladask i golvet. Då såg kung
en honom...

För mycket begård. Mamma: —
Du såg ju på Stig, här ingenjör
kyste Elsa; hvarför har du icke talat
om det för mig?
Stig: — Ack, vet mamma, om jag
skulle tala om det för hvar gång —

Den fruktbara Nechako Valley

i British Columbia.

Nechako-dalen ligger en 24 timmars
jarnvägsresa med Grand Trunk Pacific
jarnvägen vest från Edmonton.
Detta är en af de bördigaste land
sträcker i kustprovinserna och den stör
sta sammanhängande sträcka af jord
bruksland i G. T. P. mellan Klipp

Nästan förlorad i en hafreåker i Nechako Valley.